

Sven Erikson Del 2 (4) bystens avtäckning

Tidigt förvärvade Sven Erikson sålunda vissa ekonomiska insikter. Tyvärr var det icke fullt så väl beställt med hans allmänbildning. Någon skola hade han aldrig besökt. Av sin moder hade han lärt sig att läsa, och en närboende soldat gav honom fjorton dagars undervisning i skrivning och räkning – det var allt. Det lider intet tvivel om att han senare ofta känt bristen av ordentlig skolundervisning, även om hans naturliga begåvning i förening med stor energi gjorde det möjligt för honom att på egen hand skaffa sig för en affärsman erforderliga, elementära färdigheter och insikter.

Sedan Sven Erikson 1825 flyttat till Kinna, etablerade han sig där såsom vävnadsförläggare, med stöd av de erfarenheter, ej minst människokännedom, han vunnit såsom moderns biträde. Skäl finnas för det antagandet, att han vid avflyttningen från hemmet förfogade över ett icke föraktligt rörelsekapital, förvärvat genom sparsamhet under anställningen hos modern och genom ett gott giftermål. Hans förläggarverksamhet hade framgång och fick så småningom en betydande omfattning. Bomullsgarnet köpte Sven Erikson vanligen i Göteborg, och han fick därigenom förbindelser med flera grosshandelsfirmor där. Färgning och appretering av vävnaderna ägde rum i Borås. De vanligaste vävnaderna torde fortfarande ha varit bomullsdukar och västtyger. Försäljningen skedde dels av Sven Erikson själv i Göteborg, dels och huvudsakligen genom hundratals gårdfarihandlare, som i regel infunnits sig i Kinna två gånger om året, höst och midvinter, för erhållande av varor. Själv har Sven Erikson veterligen aldrig uppträtt som gårdfarihandlare.

För bedömandet av omfattningen av hans förläggarverksamhet saknas pålitliga meddelanden. Enligt en ej sällan synlig uppgift skulle Sven Erikson ha haft 1 500 väverskor i sin tjänst, då rörelsen nått sin största utveckling. Siffran är säkerligen betydligt överdriven, halva antalet är redan betydande och

kommer antagligen verkliga förhållandet närmare. Enligt en av O. Mannerfelt gjord beräkning, som verkar sannolik, uppgick under år 1830 E:s tillverkning till 10 000 kilogram bomullsväv.

Med förläggarverksamheten upphörde Sven Erikson 1852, då han överlät den på en svärson. Samtidigt flyttade han från Kinna till Rydboholm för att helt ägna sig åt den industriella rörelse som han börjat 18 år tidigare. Att han först sent helt koncentrerade sig på industrien, är väl förklarligt med hänsyn till de svårigheter som denna hade att kämpa med i början, och de stora ekonomiska risker som han påtagit sig för densamma. Förläggarverksamheten gav Sven Erikson en god och säker inkomst och helt visst så småningom även en avsevärd förmögenhet, som gjorde det möjligt för honom att finansiera det industriella företaget. Den förskaffade honom en mängd förbindelser både i staden och på landsbygden och vidgade hans människokännedom. Den gav honom också möjlighet att bygga upp en omfattande försäljningsorganisation, som kom väl till pass vid distributionen av Rydboholms Konstväfveris alster och otvivelaktigt var en viktig orsak till att detta företag hade framgång.